

2. Второто основание се разделя на две части. В първата част Комисията изтъква грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 1г от Правилника, съгласно който ограничението в избора на втори език не е непременно дискриминация, а може да е обосновано с оглед на обща цел, като интереса на службата в рамките на политиката на персонала. С втората част Комисията приема, че Общият съд е нарушил задължението за мотивиране, тъй като в търсенето на обосновка за избора на втори език в обжалваното решение Общият съд се ограничава само до разглеждането на конкурсните обявления, а трябвало да вземе предвид и Общите разпоредби и тяхното съдържание.
3. Третото основание се разделя на три части. В първата част Комисията приема, че, без да тълкува неправилно член 28е от Правилника, Общият съд не можел да приеме, че изискванията за езикови способности не били част от компетенциите на кандидатите по член 27 от Правилника. Във втората част Комисията сочи, че Общият съд неправилно е определил обхвата на собствения си съдебен контрол, който е трябвало да се ограничи до проверка за явна грешка в преценката или произволно третиране. В третата част Комисията изтъква, че Общият съд е превишил пределите на контрола си, като е извършил преценка по същество относно решението да не се въведат, освен трите езика, посочени в обявлението за конкурс (английски, немски и френски), и други езици и по този начин е заместил администрацията.
4. В четвъртото основание за обжалване Комисията приема, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 2 от Регламент № 1/58, тъй като е обявил, че съобщенията между EPSO и кандидатите попадат в приложното поле на тази разпоредба, а това изключва всякаква възможност за ограничаване на избора на втория език. В действителност обаче възможността за такова ограничение според Комисията произтича от член 1г, параграфи 5 и 6 от Правилника, който се прилага и за кандидатите в конкурсна процедура.

**Преюдициално запитване от Sø- og Handelsretten (Дания), постъпило на 7 декември 2016 г. —
Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet**

(Дело C-633/16)

(2017/C 046/19)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Sø- og Handelsretten

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ernst & Young P/S

Отговорник: Konkurrencerådet

Преюдициални въпроси

- 1) Какви критерии следва да се прилагат при преценката дали поведението или действията на предприятието попадат в обхвата на забраната по член 7, параграф 1 от Регламент № 139/2004⁽¹⁾ на Съвета относно контрола върху концентрациите между предприятия (забраната за предварително осъществяване) и за да е налице действие по осъществяване по смисъла на член 7, параграф 1, необходимо ли е съответното действие изцяло или частично, фактически или правно да е част от самата промяна в контрола или самата концентрация на продължаващите дейности на участващите предприятия, която при надхвърляне на количествените прагове поражда задължението за изпращане на нотификация?
- 2) Може ли прекратяването на споразумение за сътрудничество като разглежданото в случая, оповестено при обстоятелства като описаните в акта за преюдициално запитване, да съставлява действие по осъществяване на концентрацията в нарушение на забраната по член 7, параграф 1 от Регламент № 139/2004 на Съвета и съответно по какви критерии трябва да се вземе решение?
- 3) Има ли значение за отговора на втория въпрос дали прекратяването на споразумението реално е породило релевантни от гледна точка на конкурентното право пазарни последици?

- 4) При утвърдителен отговор на третия въпрос: какви критерии трябва да се прилагат и каква степен на вероятност трябва да се изисква, когато в конкретния случай се преценява дали прекратяването на споразумението е породило такива пазарни последици, в това число какво е значението на възможността тези последици да се дължат на други причини?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201).

**Преюдициално запитване от Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona (Испания),
постъпило на 9 декември 2016 г. — Wilber López Pastuzano/Delegación del Gobierno de Navarra**

(Дело C-636/16)

(2017/C 046/20)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona

Страни в главното производство

Жалбоподател: Wilber López Pastuzano

Ответник: Delegación del Gobierno Central en Navarra

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 12 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета ⁽¹⁾ от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в спора в главното производство, а също и съдебната практика относно тълкуването ѝ, в която уредба не се предвижда изискванията за закрила срещу експулсиране на дългосрочно пребиваващ чуждестранен гражданин да се прилагат по отношение на всяко административно решение за експулсиране, независимо от правната характеристика или особеност на решението, а ограничава приложното поле на посочените изисквания единствено до конкретен вид експулсиране?

⁽¹⁾ ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225.